

**NOTAT
til
Folketingets Europaudvalg**

om afgivelse af indlæg i sag C-603/12, Braun

Verwaltungsgericht Hannover (Tyskland) har anmodet EU-Domstolen om at besvare følgende præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af reglerne i TEUF artikel 20 og 21 om indførelse af et unionsborgerskab og om unionsborgeres ret til fri bevægelighed og opholdsret:

»Er en unionsborgers ret til fri bevægelighed og ophold i henhold til artikel 20 og 21 TEUF i et tilfælde som det foreliggende, hvor en uddannelsessøgende, der stadig bor hos sine forældre, der selv bor i en EU-nabostat til Tyskland og arbejder som grænsearbejdere i Tyskland, ansøger om uddannelsesstøtte til [org. 2] en uddannelse i en tredje EU-stat, til hinder for en ordning i national ret, hvorefter tyske statsborgere, der har fast bopæl uden for Forbundsrepublikken Tyskland, kun kan opnå uddannelsesstøtte til uddannelse ved en uddannelsesinstitution, der er beliggende i en af Den Europæiske Unions medlemsstater, når særlige omstændigheder i det konkrete tilfælde begrunder støtten, og hvorefter tildeling af uddannelsesstøtte i øvrigt kun tildeles efter den kompetente myndigheds skøn?«

Spørgsmålet er stillet, fordi de tyske myndigheder har meddelt afslag på studiestøtte til en hel uddannelse i Luxembourg til en tysk statsborger, der ikke har fast bopæl i Tyskland. I henhold til de tyske studiestøtteregler kan der som udgangspunkt alene ydes studiestøtte til uddannelse i udlandet, hvis ansøgeren har fast bopæl i Tyskland. Ellers ydes uddannelsesstøtte alene til uddannelse i udlandet, hvis særlige betingelser gør sig gældende. Denne undtagelsesbestemmelse skal efter tysk ret fortolkes snævert.

Sagsøger i hovedsagen, Pia Braun, der er født i 1994, er tysk statsborger og har siden 1997 boet med sine forældre i Belgien kort fra den tyske grænse. Ansøger har gået i skole i Belgien, hvor hun har opnået et eksamensbevis, der efter tysk ret giver ret til optagelse på højere læreanstalter. Begge forældre arbejder i Tyskland og er skattepligtige til Tyskland.

I september 2011 påbegyndte sagsøger et psykologistudium ved Luxembourgs universitet. Til dette studium søgte hun Tyskland om uddannelsesstøtte. Den

22. oktober 2013

Ministeriet for Forskning,
Innovation og Videregående
Uddannelser

Slotsholmsgade 10

Post Postboks 2135
1015 København K

Telefon 3392 9700

Telefax 3332 3501

E-post fivu@fivu.dk

Netsted www.fivu.dk

CVR-nr. 1680 5408

Ref.-nr. 13-029451-01

kompetente myndighed afslog ansøgningen, fordi bopælskravet ikke var opfyldt og ingen særlige betingelser (fx forældrenes ambassadeansættelse) gjorde sig gældende.

Sagsøger har gjort gældende, at bopælskravet er i strid med TEUF artikel 20 og 21, idet der er tale om en begrænsning af den frie bevægelighed inden for EU, og at undtagelsesbestemmelsen må fortolkes i overensstemmelse med EU-retten.

Sagen har flere ligheder med sag C-20/12, Giersch, om retten til uddannelsesstøtte til uddannelse i udlandet til børn af grænsegængere, idet den forelæggende ret dog har stillet spørgsmål om fortolkningen af bestemmelserne om unionsborgerskabet i TEUF artikel 20 og 21. Danmark afgav indlæg i Giersch-sagen til fordel for de luxembourgske myndigheder, idet SU-reglerne stiller krav om bopæl i Danmark - i 2 år inden for de seneste 10 år - for at få ret til SU til uddannelse i udlandet. I Giersch-sagen konkluderede EU-Domstolen, at et bopælskrav som betingelse for uddannelsesstøtte efter sin karakter er for ekskluderende og havde en for generel og ensidig karakter.

Ministeriet for Forskning,
Innovation og Videregående
Uddannelser

Den mundtlige forhandling i sag C-603/12, Braun, afholdes den 13. november 2013. EU-Domstolen har bedt om, at der i de mundtlige indlæg fokuseres på spørgsmålet om, hvorvidt TEUF artikel 45 og artikel 7, stk. 2, i forordning 492/2011 om vandrende arbejdstageres ret til samme sociale og skattemæssige fordele som indenlandske arbejdstagere, finder anvendelse.

Regeringen afgiver mundtligt indlæg, hvori der navnlig vil blive argumenteret for, at TEUF artikel 45 og artikel 7, stk. 2, i forordning 492/2011 finder anvendelse, i det omfang sagsøger forsørges af sine forældre, der er vandrende arbejdstagere (grænsegængere) i Tyskland, og at sagen således skal ses i lyset af EU-Domstolens afgørelse i C-20/12, Giersch, hvor Domstolen udtalte, at det Luxembourgiske bopælskrav efter sin karakter var for ekskluderende, men foreslog, at medlemsstaterne kunne overveje *"at gøre tildelingen af den økonomiske støtte betinget af, at grænsearbejderen, der er forælder til den studerende, som ikke er bosiddende i Luxembourg, har arbejdet i denne medlemsstat i en bestemt minimumsperiode"*. Med henblik på at undgå at forskelsbehandle familiemedlemmer, der forsørges af grænsegængere, der er statsborgere i andre medlemsstater, og familiemedlemmer, der forsørges af grænsegængere, der er statsborgere i giverstaten, bør den nævnte minimumsperiode også kunne finde anvendelse i forhold til egne statsborgere.